

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **F. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Petrem Doležalem, advokátem
sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUUK/037307/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUUK/037307/2025, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUUK/037307/2025, kterým bylo k jeho odvolání částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy, ze dne 29. 10. 2024, č. j. MURCE/47558/2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. c), písm. f) bod 1 a bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž mu byla dle § 125c odst. 5 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 16 000 Kč a podle § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců. Žalobci byla prvostupňovým rozhodnutím uložena též povinnost k náhradě nákladů řízení dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), a to ve výši 2 500 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaného přitom bylo prvostupňové rozhodnutí změněno jednak vypuštěním části (specifikovaného) textu ve výrokové části I. a ve výrokové části II. došlo ke změně výše uložené pokuty na částku 12 000 Kč a stanovení doby 8 měsíců zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Ve výrokové části IV. rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak došlo ke změně celkové částky 18 500 Kč na celkovou částku ve výši 14 500 Kč. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve namítl, že ve věci nebyl zákonným způsobem vyrozuměn o konání ústního jednání, které se dle informací správního orgánu I. stupně konalo dne 24. 10. 2024. Dále žalobce namítl, že nebyl zákonným způsobem vyrozuměn o tom, že má doplnit své odvolání ze dne 26. 11. 2024, které podal proti prvostupňovému rozhodnutí, a to konkrétně o odvolací důvody. V řešené věci tak bylo dle žalobce rozhodováno o odvolání bez znalosti odvolacích důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně zrekapituloval skutkový stav projednávané věci. Následně uvedl, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 24. 10. 2024 bylo žalobci doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to do vlastních rukou žalobce na adresu jeho trvalého bydliště. Doručeno mu pak bylo tzv. fikcí dne 17. 10. 2024. Podle doručky přitom byla žalobci dne 7. 10. 2024 na adrese jeho bydliště zanechána výzva k vyzvednutí předmětné zásilky včetně poučení. Dotčené předvolání k ústnímu jednání tak bylo žalobci doručeno v souladu s § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. více jak 5 dnů před samotným jednáním.
4. Dále žalovaný konstatoval, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 26. 11. 2024 z e-mailové adresy blanketní odvolání, které nebylo opatřeno podpisem. Správní orgán I. stupně pak za této situace neměl povinnost žalobce vyzývat k doplnění podpisu ani odvolacích důvodů. I přesto však správní orgán I. stupně prostřednictvím e-mailové schránky oprávněné úřední osoby žalobce vyzval k doplnění podání odvolání o podpis a odvolací důvody. Pokud správní orgán I. stupně v tomto ohledu nedodržel zákonný postup, učinil tak nad rámec zákonných povinností a ku prospěchu samotného žalobce. K tomu žalovaný poukázal na opakované výzvy k doplnění podpisu žalobce na jeho podáních v projednávané věci (konkrétně odporu). Dle názoru žalovaného si proto žalobce musel být vědom toho, že podání vůči správnímu orgánu musí být podepsáno. Tato skutečnost tak dle žalovaného svědčí o obstrukčním jednání žalobce. Žalobce poté najisto mohl, spolu s doplněním podpisu na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, doplnit též odvolací důvody. V této souvislosti žalovaný rovněž připomněl, že ne každé procesní pochybení má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

5. Vzhledem k popsanému tedy žalovaný navrhl, aby byla předmětná žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud úvodem upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
10. V logice uspořádání žalobních bodů se soud nejprve zabýval značně obecnou námitkou žalobce, že ve věci nebyl zákonným způsobem vyrozuměn o konání ústního jednání nařízeného správním orgánem I. stupně na den 24. 10. 2024.
11. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. platí, že správní orgán může nařídit ústní jednání. Dle odst. 4 téhož ustanovení k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
12. K nadepsanému ustanovení se z komentářové literatury současně podává, že *„pokud je ústní jednání nařízeno, a to bez ohledu na to, zda tak správní orgán učinil na základě návrhu obviněného či návrhu poškozeného, popř. ex offio, správní orgán, který řízení vede, předvolá všechny účastníky řízení. Postupuje přitom podle § 59 spr. řádu, v jehož smyslu platí, že předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla pětidenním, předstihem.“* (Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář.*, Wolters Kluwer, Systém ASPI, k § 80).

V rozsudku ze dne 9. 2. 2022, č. j. 6 As 15/2021-23, poté Nejvyšší správní soud dodal, že „stanoví-li § 59 správního řádu, že předvolání k jednání je nutno předvolávané osobě doručit s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním, není vyloučeno, že vzhledem k povaze konkrétní věci bude jako dostatečná akceptována i lhůta kratší, při současném zachování smyslu a účelu, pro který byla tato lhůta stanovena. Tím je poskytnutí časového prostoru jednak k přípravě na jednání, jednak k organizaci osobních a pracovních povinností předvolávané osoby, aby nedošlo k jejich kolizi s termínem nařízeného ústního jednání.“

13. Dle § 19 odst. 5 a § 59 správního řádu se předvolání k ústnímu jednání doručuje do vlastních rukou adresáta.
14. Možno v tomto ohledu též doplnit, že je dle judikatury Nejvyššího správního soudu ke zpochybnění údajů na doručence třeba alespoň předestřít jinou srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, č. 1327/2007 Sb. NSS, ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013-34, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, nebo ze dne 6. 6. 2023, č. j. 7 Azs 56/2023-43). Jinými slovy, „doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 106/2011-48, či ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014-24).
15. V kontextu shora uvedených východisek pak soud v řešeném případě rekapituluje, že dle obsahu správního spisu bylo předvolání k ústnímu jednání ze dne 2. 10. 2024, č. j. MURCE/43652/2024 (jednání nařízeno na den 24. 10. 2024), žalobci doručováno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, přičemž se z připojené doručky jasně a přehledně podávají vyplněné údaje v kolonce adresáta, kde byl žalobce identifikován jménem, příjmením a rokem narození (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61), včetně uvedení adresy jeho trvalého pobytu, na kterou bylo dané předvolání doručováno (pozn. soudu – shodná v celém průběhu dotčeného správního řízení i v soudním řízení o podané žalobě). Stejně tak je z této doručky jednoznačně zřejmý odesílatel předvolání (tj. správní orgán I. stupně) a označení doručované písemnosti a doručujícího orgánu, jehož pracovník v ní seznatelně prohlásil (označil), že byl žalobce jako „adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“, že „zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 7. 10. 2024“, jakož i to, že byla „zásilka vložena do schránky dne 21. 10. 2024“.
16. Soud má tedy za vyvstalých okolností za to, že předmětná doručka sama o sobě vykazuje všechny znaky, pro které je namístě se domnívat, že údaje v ní uvedené jsou správné a odpovídající realitě. Jinak řečeno, soud považuje odkazovanou doručku založenou ve správním spisu za precizně vyplněnou, přičemž tak ke zpochybnění velmi přesvědčivé verze reality plynoucí z této doručky (resp. ze spisové dokumentace) povšechné žalobní tvrzení nepostačuje, neboť jej nelze rozhodně považovat za alespoň srovnatelně pravděpodobné.
17. Na tomto základě tudíž zdejší soud v dané části vyhodnotil, že předmětné předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 2. 10. 2024 (vypravené správním orgánem I. stupně dne 3. 10. 2024) bylo žalobci doručeno dne 17. 10. 2024, a to fikcí doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tato zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 7. 10. 2024 (poté byla žalobci vhozena do poštovní schránky dne 21. 10. 2024). Podle názoru soudu se tak jednalo o řádné doručení předvolání k ústnímu jednání dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., a to s dostatečným předstihem, jelikož bylo vlastní jednání nařízeno na den 24. 10. 2024 – tj. konalo se až sedmý den po doručení předvolání.

18. Soud k tomu pro úplnost upozorňuje též na fakt, že si žalobce zásilku u poskytovatele poštovních služeb v úložní době nevyzvedl, resp. tato mu byla až následně vhozena do schránky, přičemž tedy z ničeho nelze usuzovat o tom, že se žalobce o předvolání v rozhodnou dobu dozvěděl a pouze v důsledku nepřiměřeně krátké lhůty pro přípravu na ústní jednání mu bylo znemožněno dostavit se k němu řádně a včas (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2023, č. j. 7 Asz 56/2023-43, nebo ze dne 10. 11. 2022, č. j. 5 As 400/2021-28).
19. Soud proto blíže nespecifikované žalobní tvrzení stran nezákonnosti způsobu vyrozumění žalobce o konání ústního jednání před správním orgánem I. stupně dne 24. 10. 2024, shledal nedůvodným.
20. Následně se soud zabýval argumentací žalobce, že ve věci nebyl zákonným způsobem vyrozuměn o tom, že má doplnit své blanketní odvolání ze dne 26. 11. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí, a to konkrétně o odvolací důvody.
21. Podle § 37 odst. 2 správního řádu platí, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. (...) Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Dle odst. 3 téhož ustanovení dále platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
22. Podle § 82 odst. 2 správního řádu také platí, že odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.
23. Dle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. pak odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.
24. K posledně citovanému ustanovení je ovšem třeba doplnit, že plný rozsah přezkumu neznamená, že správní orgán v případech, kdy odvolání neobsahuje náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu (typicky tzv. blanketní odvolání), nemusí již odvolatele vyzývat podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatků odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu (srov. Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*, Wolters Kluwer, Systém ASPI, k § 98; nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, či usnesení téhož soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 As 260/2021-43).
25. V nyní řešeném případě přitom soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 26. 11. 2024 nepodepsané blanketní odvolání, a to prostřednictvím e-mailové schránky X (tj. bez zaručeného elektronického podpisu). Ve spisové dokumentaci je poté založena výzva k doplnění podaného odvolání ve lhůtě 5 dnů o podpis odvolatele ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu a o důvody podaného odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu. Tato výzva byla seznatelně učiněna prostřednictvím e-mailové

schránky X (oprávněná úřední osoba ve věci Mgr. L. T.) s tím, že byla zaslána do e-mailové schránky X. Následuje e-mailová zpráva ze schránky Mgr. L. T. o tom, že doručení příjemci je úplné, ale cílový server neodeslal oznámení o doručení. Dne 2. 12. 2024 žalobce prostřednictvím e-mailové schránky X doručil správnímu orgánu I. stupně opět blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak již opatřené zaručeným elektronickým podpisem. Správní orgán I. stupně pak dne 9. 12. 2024 bez dalšího předložil odvolání a spisovou dokumentaci žalovanému, který dne 18. 3. 2025 vydal napadené rozhodnutí.

26. V tomto ohledu soud uvádí, že povinnost doplnit úkon podaný elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu do pěti dnů vyplývá přímo ze zákona (§ 37 odst. 4 správního řádu) a správní orgán I. stupně nebyl povinen k doplnění žalobce vyzývat. V případě, že by nebylo elektronické podání řádně doplněno, nemá k němu správní orgán I. stupně vůbec přihlížet (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, nebo ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012-13).
27. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu poté zřejmým způsobem vyplývá, že dle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání obsahovat vedle náležitostí podle § 37 odst. 2 správního řádu i údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nemá-li odvolání některou z těchto náležitostí, postupuje správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu. Rozhodne-li správní orgán, aniž by bylo odvolání doplněno, je jeho postup vadný a v rozporu s procesními předpisy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28, ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 As 55/2020-31). Lze tedy shrnout, že postrádá-li odvolání náležitost spočívající v uvedení odvolacího důvodu (§ 82 odst. 2 správního řádu), je správní orgán povinen vyzvat odvolatele podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění tohoto nedostatku a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43).
28. V rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, dále Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že pokud správní orgán „*neučiní kroky pro odstranění vad odvolání dle § 37 odst. 3 správního řádu, jedná se o vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 6 As 248/2018-34, ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 As 266/2021-29, ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 61/2009-63, nebo ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34).
29. Pouze pro úplnost pak zdejší soud podotýká, že v některých odůvodněných případech by bylo možné nedodržení povinnosti postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu ze strany správních orgánů akceptovat, nicméně pouze za předpokladu, že se účastník řízení dopouští opakované obstrukční praktiky představující zneužití procesního práva (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39. V takových případech je však nezbytné, aby správní orgány na základě konkrétních skutečností náležitě vysvětlily, jak určitá praktika účastníka řízení naplňuje znaky zneužití práva (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 4

As 386/2021-50, či ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019-43). Na tomto závěru však napadené rozhodnutí ve věci vystavěno nebylo.

30. Vzhledem ke všemu shora popsánému lze tedy v řešeném případě shrnout, že žalovaný měl povinnost vyzvat žalobce k odstranění nedostatků odvolání, resp. k doplnění jeho důvodů, ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Jelikož ze správního spisu vyplývá, že žalovaný takovou výzvu vyhotovil a zaslal žalobci do jeho e-mailové schránky (X), je třeba zodpovědět otázku, zda byla daná výzva žalobci řádně doručena. Soud má přitom za to, že nikoliv.
31. Podle § 19 odst. 2 věty první správního řádu platí, že není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.
32. Dle § 19 odst. 4 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.
33. Jak již bylo dříve rekapitulováno, z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobci zaslal výzvu k odstranění vad odvolání na jeho elektronickou (e-mailovou) adresu, z níž žalobce předmětné odvolání zaslal. Ze spisové dokumentace nicméně zároveň neplyne, že by o doručování na tuto elektronickou adresu ve správním řízení žalobce požádal. V průběhu prvostupňového řízení přitom správní orgán I. stupně žalobci doručoval písemnosti na adresu jeho trvalého pobytu; stejně tak učinil žalovaný v případě napadeného rozhodnutí. Ve věci tak nebylo důvodu, proč by tak správní orgán I. stupně neměl činit i v případě výzvy k odstranění nedostatků odvolání. Správní orgán I. stupně tedy seznatelně pochybil, když žalobci zaslal danou výzvu na elektronickou (e-mailovou) adresu, aniž by tak učinil v souladu se zákonem – tj. za splnění podmínek § 19 odst. 4 správního řádu.
34. Nutno k tomu ve stručnosti doplnit i fakt, že žalobce nepotvrdil doručení poukazované výzvy na elektronickou (e-mailovou) adresu. Za odpovídající reakci (potvrzení) přitom nelze bez dalšího považovat, že dne 2. 12. 2024 žalobce prostřednictvím e-mailové schránky X doručil správnímu orgánu I. stupně blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí opatřené zaručeným elektronickým podpisem. Povinnost doplnit úkon podaný elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu do pěti dnů totiž vyplývá přímo ze zákona, jak už bylo dříve vyloženo. Ze správního spisu tak nijak nevyplývá, že by výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena v souladu se zákonem, a že měl žalobce vůbec možnost se s jejím obsahem seznámit. Soud proto v této části uzavírá, že výzva k odstranění nedostatků odvolání nebyla žalobci řádně doručena.
35. Toto pochybení následně nezhojil ani žalovaný poté, co mu byl správním orgánem I. stupně postoupen správní spis, ač tak zjevně učinit mohl, neboť prvostupňové i odvolací řízení jsou ovládána zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58).
36. Jelikož správní orgán I. stupně ani žalovaný nepostupovali v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a řádně žalobce nevyzvali k odstranění nedostatků blanketního odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž chyběly odvolací důvody, resp. tuto výzvu žalobci

řádně nedoručili (tj. v souladu s § 19 správního řádu), dopustili se podstatné vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

37. Na učiněném hodnocení pak nic nemění ani skutečnost, že žalovaný dle napadeného rozhodnutí v odvolacím řízení přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy podle § 89 odst. 2 s. ř. s. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, z něhož se podává, že „*odvolací správní orgán (...) při svém rozhodování není vázán jen tím, jak rozpor s právními předpisy vymezí účastník řízení ve svém odvolání. To však neznamená, že by správní orgány mohly „blanketní“ odvolání bez dalšího projednávat a na výzvy k doplnění podání rezignovat. Nový správní řád, ve srovnání se starým, zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat zákonnosti tohoto rozhodnutí, je limitována skutečnostmi, které jsou zjevné ze spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Je tedy nutno nejprve odvolatele vyzvat k doplnění podání a teprve tehdy, pokud odvolatel výzvě nevyhoví, lze napadené rozhodnutí přezkoumat z obecných hledisek.*“
38. Absence zákonné výzvy podle § 37 odst. 3 správního řádu tedy v projednávané věci představovala podstatnou vadu řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), ve kterém bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
39. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 269,40 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a z odměny za zastupování žalobce. Odměna za jeden úkon právní služby činí 4 620 Kč podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za dva úkony právní služby za zastupování žalobce dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání návrhu – písm. d)] je v tomto případě 9 240 Kč. Právnímu zástupci žalobců dále náleží podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta 900 Kč (tj. dva režijní paušály po 450 Kč), jakož i částka 2 129,40 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.